

Verliefd

Licht
van mijn leven. Ik stapte
was op het midden van de dag. En
twaalf uur, onze fantastische zoon sliep
mijn hand en ik dacht aan jou. De mensen
en ik dacht aan jou. Ik was op weg naar de biblio-
Queneau te vinden, en ik dacht aan jou. Je was er niet,
zoon sliep. Had ik dat al gezegd? Ja dat had ik al gezegd,
doet er toe, zo lang ik maar aan jou kan denken. Ik liep zin-
kers beneden zongen met mij mee. Wij zongen voor jou.

Voor de bibliotheek kwam er een vrouw op me af. Ze excuseerde
Jouw lichteblanke huid, jouw groengrijze ogen, jouw siennabruine
neusje, jouw misschien nog wel lievere oortjes, of nee, dat is
kantoor gebleven is. Ze laat me een briefje zien. (Jouw lieve handjes!) Ik zeg dat ze bij de Raadhuisstraat moet zijn. Ze kijkt om
en rent een auto achterna die zich achteruit rijdend van ons verwijdt. En ik denk aan jou.

Op de tweede ga ik op zoek naar Stijloefeningen. Maar het is nergens te vinden. Ik kijk nog even op de computer. Volgens
de online catalogus is er wel een exemplaar aanwezig, ik kijk nog een keer, een bijzonder vriendelijke medewerker kijkt
met mij mee. Maar niks. De jongen zegt dat ik een mailtje naar het magazijn moet sturen. Dat doe ik. Even later
krijg ik een mailtje terug. Het boek is inderdaad aanwezig en wel op de tweede verdieping. Waar ik de hele tijd
had gekeken. Is dat niet ontzettend grappig?

Vlak voordat ik thuis ben, koop ik op het Bos en Lommerplein de schattigste schoentjes die je
je kunt voorstellen. De zon is gaan schijnen, de vogeltjes zingen om jou te eren. Kom
snel thuis liefje. Dan kan ik in je ogen verdrinken, dan kan ik me in je haren ver-
stoppen, dan kan ik je geur opsnuiven, dan kunnen we met z'n drietjes
de wereld wat mooier maken. Wacht geen seconde langer en
ben hier.

vandaag bus 21 uit. Het
wat een heerlijke dag! Het was
net. De miezelregen aaide de haartjes op
dansten en huppelden van en naar het station,
theek in de hoop Stijloefeningen van Raymond
maar ik dacht aan jou. En zo was jij er toch bij. Onze
maar wat doet het er toe, want ik dacht aan jou. Niets
gend over de planken, langs de bouwputten. De bouwvak-

zich in het Engels met een Frans accent. En ik dacht aan jou.
haar, golvend tot iets over je lieve schoudertjes, jouw lieve
onmogelijk, alles is even lief aan jou. Ze vraagt waar het post-
kantoor gebleven is. Ze laat me een briefje zien. (Jouw lieve handjes!) Ik zeg dat ze bij de Raadhuisstraat moet zijn. Ze kijkt om
en rent een auto achterna die zich achteruit rijdend van ons verwijdt. En ik denk aan jou.